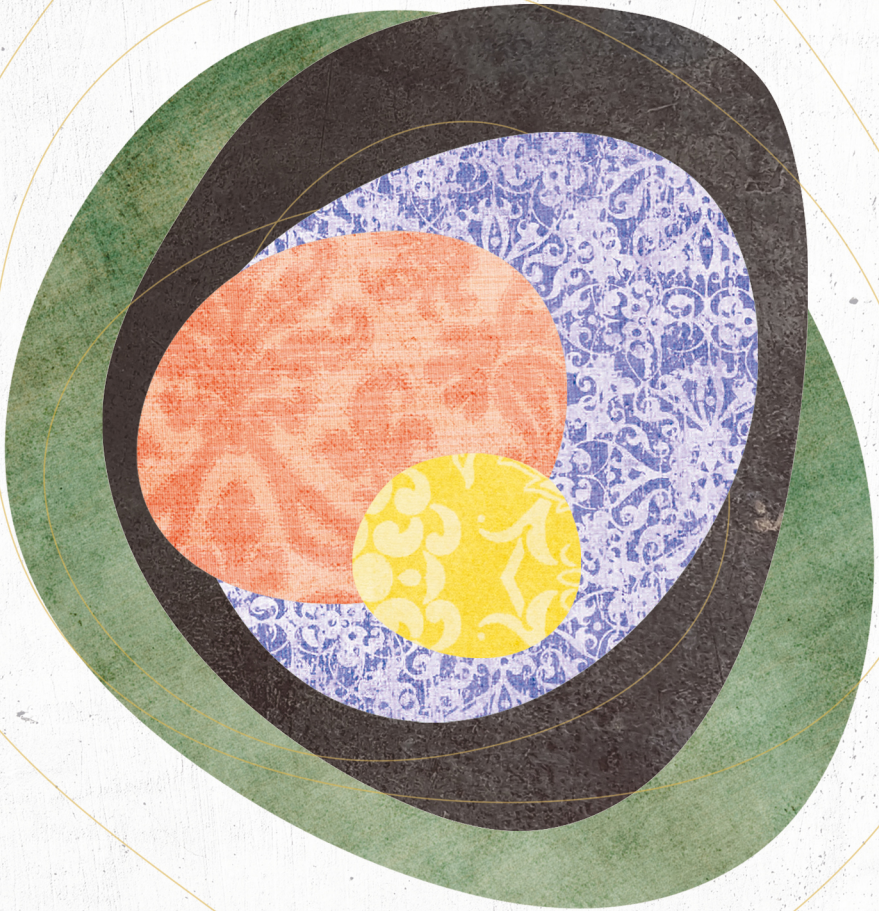

KAOUTHER ADIMI CEBİMDEKİ TAŞLAR

Türkçeleştiren:
Damla Kellecioğlu

Delü

Kaouther Adimi

1986 yılında Cezayir’de doğan Kaouther Adimi, üniversite eğitimini Çağdaş Edebiyat ve Uluslararası İnsan Kaynakları Yönetimi alanlarında tamamladı. 2011 yılında Actes Sud tarafından yayımlanan ilk romanı *L’Envers des autres* ile Le prix de la Vocation ödülünü aldı. *Zenginliklerimiz* romanı, 2017 ve 2018 yıllarında üç farklı ödüle layık görüldü. Yazar, çalışmalarını Paris’te sürdürmektedir.

Yazarın Aldığı Ödüller

2008, FELIV
2008, Prix du jeune écrivain de langue française
2011, Prix littéraire de la Vocation
2015, Prix du roman de la fondation France-Algérie
2017, Prix Renaudot des lycéens
2017, Prix du Style
2018, Prix Beur FM Méditerranée

Delidolu Yayınları’ndan Çıkan Kitapları:

Zenginliklerimiz (roman)

Damla Kellecioğlu

Kadıköy’de doğdu. İstanbul Saint-Joseph Fransız Lisesi’nin ardından Galatasaray Üniversitesi, IEP Lyon ve Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociales’de (EHESS) öğrenim gördü. İlk profesyonel çevirisini 2002 yılında yaptı. Bir süre Fransa’da ve Cezayir’de yaşadı. Doktora ve çeviri çalışmalarını Tours ve Bodrum arasında sık sık seyahat ederek sürdürüyor.

CEBİMDEKİ TAŞLAR

© 2018, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2016, Éditions du Seuil

İlk baskı 2015 yılında, Cezayir’de *Des pierres dans ma poche* adıyla Éditions Barzakh tarafından yapılmıştır.
Çeviriye esas alınan baskı, 2016 yılında, Fransa’da *Des pierres dans ma poche* adıyla Éditions du Seuil tarafından gerçekleştirilmiştir.

Cet ouvrage a bénéficié du soutien des Programmes d’aide à la publication de l’Institut français.
Bu eser, Fransız Enstitüsü’nün yayın destek programlarının katkısıyla yayımlanmıştır.

YAZAR: Kaouther Adimi
TÜRKÇELEŞTİREN: Damla Kellecioğlu
EDİTÖR: Olcay Mağden Ünal
DÜZELTİ: Hilâl Aydın
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-72-4
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

KAOUTHER
ADIMI CEBİMDEKİ
TAŞLAR

Deli

Nesrine için.

“Tuhaf, inanılacak şey değil, hiç böylesine mutlu olmamıştı. Hiçbir şey yeterince uzun sürmüyor, yavaşlamıyordu. İskemleleri düzeltip yerinden çekilmiş bir kitabı rafına iterken, hiçbir tat, diye düşündü, gençliğin zaferini tüketmek, yaşama hırgürü içinde bir ara, gün batarken, güneş doğarken bunu tatlı bir ürpertiyle anlamaktan daha doyurucu olamaz.”

Virginia Woolf, *Mrs Dalloway*.*

* Çev. Tomris Uyar. İstanbul: İletişim Yayınları, 2007. 184.

HABERLER. Otuz yaşında bir kadın, *onunla evlenecek kadar deli bir adamı asla bulamayacağını* söyleyerek kendisiyle alay eden komşusunu öldürdüğü gerekçesiyle tutuklandı. Katil, yaşlı kadına birkaç kez vurduktan sonra *hâlâ biraz nefes aldığı için* onu kemeriyle boğdu.

Ben de olsam aynısını yapardım.

İlk kez.

Paris'e taşındıktan sonra başkent Cezayir'e ilk dönüşümde yirmi beş yaşındaydım ve aileme kavuşmak için sabırsızlanıyordum.

Uçak, Houari Boumédiène Havalimanı'na henüz inmişti.

Belgelerimi kontrol eden bıyıklı ve huysuz polis memuruna gülümsüyordum. Başını kaldırıp bana dik dik baktı ve böğürdü: "Bir derdiniz mi var?"

Olanca masumiyetimle başımı salladım. Ona, ulusal havayolu şirketine ait uçuşta yaşanan müthiş rötardan ve neden olduğu kaygıdan, gelen yolcu bölümünde cumhurbaşkanının her yolcuyu izliyormuş gibi görünen ürkütücü portrelerinin sayısından söz ettim. Sırtını duvara vermiş, tıraşsız, saçları jöleye bulanmış, ağzında sigara, ayakkabıları tozlu, aklından uçkuru gevşek düşünceler, dudağındansa alaycı sözcükler eksik olmayan şu bir düzine aylak herif de cabasıydı. Adımlarımı sıklaştırmama karşın, ısrarcı bakışları bunaltıyordu beni. Bu herifler, yirmi birinci yüzyıl Cezayir'ine bir girizgâhtı.

Buna karşılık olarak bıyıklı polis memuru, travesti gibi makyaj yapmış bir meslektaşından çantamı tepeden tırnağa aramasını istedi. Kadın, yapmacık bir gülümsemeyle, arasına bir gazeteci,

yazar ya da insan hakları savunucusu sıkıştırmış olmam ihtimaline karşı uzun uzun memelerimi mıncıkladı, şıllık.

Gelmiştim.

Bir pazar öğleden sonrasında, Paris'te nostalji atağına tutulmuşum. Bana yuvamdan uzak geçirdiğim ayların sayısını hatırlatan feci bir ataktı bu.

Onca yıldan sonra bugün bile, kalbimin daha hızlı atması ve artık yaşadığım bu Avrupa şehrinde ruhumun birazını yitirmiş olma korkusuyla panik içinde bir bilet almaya çalışmam için çocukluk anılarımda yer edenlere benzer kırmızı bir karınca görmem yetiyor. Babamın mezarı, kız kardeşimin gülüşü, annemin kaygıları düşüyor aklıma ve derhâl annemi arıyorum:

“Haftaya dönüyorum.”

“Temelli mi?”

“Hayır canım... birkaç günlüğüne.”

“Peki, ya ne zaman *temelli* dönmeyi düşünüyorsun?”

“Bilmem... yakında...”

Ulusal havayolu şirketiyle seyahat etmek, iştah açıcı bir başlangıç âdeta. Şiddetle takırdayan baş üstü dolapları, ter kokuları, çocukların tiz çığlıkları, yaşlı kadınların patavatsız soruları, hosteslerin saldırganlığı ve kalkışta tekdüze bir şekilde mırıldanılan Kuran ayetleri, beni yuvama daha da yaklaştıran ayrıntılar. Çok kısa bir süre sonra, bu topraklara yeniden ayak basacağım, insanı kör eden ve kuşatan ışıkla buluşacağım.

Paris'te geçen altı ayın ardından başkent Cezayir'e ilk dönüşüm işte. Bir başkasına dönüşmüş olmaktan korkarak. Herhangi bir değişimin işaretlerini saklama arzusuyla.

Kalın, canlı bir kırmızıyla üstü çizilmiş bir sigarayı gösteren

panonun altında sigara içen polis memuru da belgelerimi görmek istedi. Cezayir pasaportumu ve Fransız oturma iznimi uzattım. Yüzüme bile bakmadan, küçümseyen bir somurtuşla geri verdi. Israrlı bir teşekkür geveledim. Dört yaşından on yedi yaşına dek, tüm okul yıllarım boyunca, haftada bir kez okul bahçesinde sınıf arkadaşlarımla birlikte millî marşı söylemişim. İyice ütülenmiş, boğazıma kadar ilikli pembe önlüğüm; temiz yüzüm, kısa kesilmiş tırnaklarımla, bir elim göğsümde, Cezayir bayrağının kahramanca göndere çıkışını izlemişim. Mavi gökyüzünde yeşil ile beyaz, kırmızı hilal ve yıldız. Düşmana cesurca karşı koyan üniformalı adamlar resmetmişim. Ordumuzun ihtişamına ve polisimizin cesaretine düzülmüş şiirler ezberlemişim. Yiğitlerdi, korkusuzlardı; onlara sonsuz şükran borçluyduk.

Otoriteyle karşı karşıya geldim mi kendimi teşekkür etmek zorunda hissedirim.

Polis memuru tenezzül edip tepki vermedi. Buradakiler, *orada* yaşayanları sevmezler. Onların gözünde, vatan hainleri ile muhafefet aktivistleri arasında bir yerdeyizdir. Baş belası tipler. Namusuzlar. Alınmıyorum. Ben de böyleydim. Birkaç yıl önce, henüz başkent Cezayir'de yaşadığım sırada, ülkelerini *orada* yaşamak için pişmanlık duymadan terk eden ve bir pazar öğleden sonra bir nostalji atağına tutuldular diye birkaç günlüğüne *evime* gelen *o insanları* sevmezdim. Gebersinler, diye düşünürdüm o zamanlar. Gebersin, benimle göz göze gelmekten kaçınan polis memuru da böyle diyordur içinden. Çocukluk arkadaşım Amina'ya verdiğim sözü tutmak için gülümsedim. İddiasına bakılırsa biraz sevgi, ülkemizi şiddetten kurtarırmış; birlikte yaşamayı öğrenmek gerekirmiş, kötülüğe ve taşlara rağmen. Oysa pek çoklar, şu taşlar.

Belgelerimi bilmem kaçınıcı kez bir diğer kanun temsilcisine göstermek için kuyrukta beklerken on beş yaşında karşılaştığım polisler geliyor aklıma. O zamanlar üç kırmızı sivilce süslüyor alınımı. Saçlarımı örüyorum ve annemden habersiz pembe, payetli bir oje sürmüšüm. Fark edecek diye ödüm kopuyor. Kız kardeşimin ağzı sıkılığından eminim; zaten o da gizli gizli sürüyor, on yaşından beri. Benden ancak biraz büyük üç cılız oğlan, ortaokul yolunda peşime takılmış; örgümün ucundan çekip beni itip kakarak dağarcıklarındaki tüm şehvet düşkünü küfürleri üzerime yağdırıyorlar. Canımdan bezip polis memurlarından yardım istiyorum. Gülerik ikilememizi emrediyorlar. Birkaç küfür daha ettikten sonra tacizcilerim başka bir kızg gözlerine kestirip onun peşine takılıyor, bu kez kızgın ojesi kırmızı.

Eve bu ilk dönüşüm sırasında, bagaj taşıma bandının önünde, korkunç döner sistemin bavulumu tükürürcesine fırlatmama olasılığından ürktüm. Bunun üzerine içimden, bavulumu tanıyabilmek ve şüphe duyanlara her ne kadar *orada* yaşasam da Cezayirli olduğumu kanıtlamak için, bir dahaki sefere üstüne bir Cezayir bayrağı asacağıma yemin ettim...

Bunlar beş yıl önce oldu ve o zamandan bu yana hiçbir şey değişmedi.

“Annen ben.”

“Biliyorum, anneciğim.”

“Neredesin?”

“Dışarıdayım.”

“Dışarıda nerede?”

“Apartmanın önünde.”

“Ha, eve dönmekte çok gecikmeyesin.”

“Ne oldu anneciğim?”

“Haberlerim var, aramam lazımdı. Öyle mutluyum ki: Küçük kız kardeşin evleniyor!”

“...”

“Duydun mu? Bir tek sen kaldın!”

KAOUTHER ADIMI CEBİMDEKİ TAŞLAR

Cebimdeki Taşlar, başkent Cezayir ile Paris arasında, iki farklı kültürün ortasında, ait olduğu yeri bulmaya çabalayan genç bir kadının hüznü ve mizahla harmanlanmış öyküsünü anlatıyor. *Zenginliklerimiz*'in ödüllü yazarı Kaouther Adimi, bu romanıyla bir kez daha kişisel bir yolculuğun arka planındaki toplumsal tarihe ayna tutuyor. Geleneksel toplumun kadına, evliliğe bakış açısını, çocukluktan itibaren bedenler ve zihinler üzerinde kurduğu baskıyı, silinmesi zor izleri ve korkuları görünür kılarak deyim yerindeyse cebindeki tüm taşları döküyor.

“Tek başına ölmek. Ahenk veren tek bir nefes olmadan geçen günler. Fırtınanın şemsiyenizi kırdığı akşam, yanınızda kimse yok. Doğa size karşı olduğunda, sıcak bir çay uzatan tek bir el bile yok. Sizinle ağlayacak bir erkek yok, öyle ya bazen sadece buna ihtiyaç duyarız: biriyle ağlamaya.”

Delji

delidolu.com.tr

f t i delidolukitap

ISBN: 978-605-2349-72-4

9 786052 349724